

et til Aalefangst bestemt Redskab, som kan røgtes fra en over samme fra Land førende Bro uden Brug af Fartøj“. Havde der været givet denne klare og koncise Definition af, hvad en Aalegaard er, havde der ikke været nogen større Fare ved den nuværende Lovs § 3. Men det, at det slet ikke omtales, hvad en Aalegaard er, og at der slet ikke sættes Grænser udadtil, har medført, at Aalegaardene ere blevne længere og længere. Landgangsbrættet er faldet bort, ogsaa Røgtningen fra Land. Ved Baadtjeneste røgtes nu disse Redskaber, der føres længere og længere ud. Nu se vi, at et af Flertallets Ændringsforslag, der skulde sigte til at begrænse Aalegaardsejerens Ret, endog som et Fremskridt bestemmer, at Aalegaardsejerne maa føre deres Aalegaarde saa langt ud, som de kunne ramme Pæle ned. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at der for Øjeblikket er Aalegaarde her i Danmark med nedrammede Pæle paa 7 Favnes Længde. Det er vistnok ikke for meget sagt. Der findes endog Aalegaarde her i Danmark, som ere førte længere ud, end Pælene kunne nedrammes, og hvor derfor Yderpælene ere fortojede paa Bunden ved Krabber, Stenankere eller anden Tyngde.

Men et af de svageste Punkter i den nugældende Lovs § 3 er, at den ikke sætter nogen Grænse udad til. Hvis der dér havde været nævnt Redskabets Art, altsaa at det skulde røgtes fra en Landgangsbro, vilde Naturen selv have vist, hvor langt man kunde lægge en saadan Bro ud, og saa kunde man endda have undværet en Længdebestemmelse. Men da det ikke er sagt dér, vil det nu være nødvendigt at sige, hvor langt man maa gaa ud, enten i Afstand fra Land eller i Favnamaal efter Vandets Dybde. Men intet af dette er blevet sagt, og derfor have Aalegaardene bredt sig langt ud over, hvad der nogen Sinde har været Meningen, langt ud over, hvad der er forsvarligt, og langt ud over, hvad der gav Mulighed for andet frit Fiskeri efter Blankaal i vedkommende Farvande.

Det mest skæbnsvangre ved denne Lovparagraf er imidlertid, at den saa liberalt giver Lov til enhver Slags Fiskeri ved Kysten af andre end Lodsejerne, kun maa det ikke undøves i en saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Ruser, at det skader Fiskeriet i disse. Der staar ikke, hvem der skal afgøre, om det skader eller ikke skader. Naar en Aalegaardsejer føler sig forurettet af eller blot vil af med Egnens

fri Fiskere, lader han dem bare fiske i nogen Tid. Saa støvner han dem for Retten, og de maa da møde i Politiretten, hvor Klageren i Sagen udnævner Skønsmænd, der skulle skønne over, hvorvidt Fiskerne have fisket paa en saadan Maade, at det kunde skade vedkommende Aalegaard.

Hvis det høje Ting vil tillade mig at bruge et meget grelt Eksempel, skal jeg vise, hvad det vil sige at være Skønsmand i en saadan Sag, og hvilke rædselsfulde Skønsafgørelser der kan ske. Jeg sætter det Tilfælde — det er noget rent tænkt, og for at Eksemplet kan være grelt, ere Tingene satte værre paa Spidsen end i Virkeligheden —, at jeg er Ejer af en Aalegaard oppe ved Kronborg, og at en Fisker fisker med Aalruser ved Trekroner, og at jeg ikke vil have, at han maa fiske dér. Jeg indstævner ham saa for Politiretten og faar udnævnt mine Skønsmænd. Dem forelægger jeg dette Spørgsmaal: Kan det antages, at hans Fiskeri ved Trekroner kan skade mit Aalegaardsfiskeri ved Kronborg? Maaske sige de i første Omgang: Vi kunne ikke tænke os, at det kan skade, da der er 6 Mil imellem. Men saa spørger jeg igen: Hvilken Vej vandrer da Aalen i Sundet op til min Aalegaard? Den vandrer sydfra nordøfter, sige Skønsmændene. Saa siger jeg igen: Saa ville de Herrer da indrømme, at naar de nede ved Trekroner fange de nordgaaende Aal, kunne disse nordgaaende Aal, som fanges ved Trekroner, ikke komme i min Aalegaard ved Kronborg. Nej, det maa Skønsmændene indrømme. Atter forelægger jeg saa som Klager i Sagen disse Mænd det Spørgsmaal: Tør det da benægtes, at Peter Jensens Fiskeri ved Trekroner kan skade min Aalegaard ved Kronborg? Nej, det tør de ikke benægte, og saa fælder Retten, som den maa i Overensstemmelse med brugelig Retspraksis her i Landet, sin Dom i Henhold til det afsagte Skøn, at Peter Jensens Fiskeri skønnes at være til Skade for min Aalegaard, og saa skal Fiskeren svare nogle forfærdelige Bøder. Hvis det ikke kan oplyses, hvor mange Aal han har fanget dernede, skal han svare efter de Etmaal, i hvilke hans Ruser have staaet. Det kan tænkes at blive Summer, der gaa langt ud over det, en saadan Mand vilde kunne fange ved mange Aars fortsat Fiskeri. Der have vi den allerstørste Misère.

Ved alle de Forhandlinger, der have fundet Sted i Fiskerikommissioner, Aalegaardskommissioner og her nede i Salen,